

in cijfers die vroezen, offervaardig uit, de Leid-
ekje.

ardigheid, digheid diens (behalve voor of Kerk van

f 95216,751/2
f 19507,521/2
f 2146,60
f 3707,421/2

f 120578,301/2

et bedrag van oracht is voor uigt het over- l, voor Kerk ervaardigheid, 4000 en tell de gewone per lid of

lijden, waarin verzwaard en

er niet meer jngen kwam en voor hen, 5, te organisatie, het vermogen

iet even groot, eens gepubli- nemige kleine et gemiddelde ook dat meer eden het ge-

houd van den hun rochter- doet, en daar- u. Het stelsel l echter hoe sultaten door n toonen hoe

K.

oeke taal, rkhode" een opzichte van h lied.

Kerklied, minneren kun- vraagstuk als Kerk des He- iodswege, om dat van het even tot het Kerk

opperd, t maar over n deze vraag t het zou een bewijzen, dat f sterker nog, is, om op een n Kerkdienst het licht der, waarde de w vraag n el, dat "nog we om goede t een zekere gen, kan zeer le, goede din- en indien zij

Ik denk van middelmatige rde betreffen, zijn, en met, het dragen (ik zeg niet principe) zo- ngen ook zou t het licht rkdienst, ggen: „Volop in Jezus" ver- s' hemelglorie vel in Jezus" n. En het is niet stichtend, „Alsof velen deur voor de is zou waken, en niet moet,

ons bedoeld, waarin het ren huis van n laten drui- el hier niets, um, of beter van het recht an de Sabbat we bevinden

Daar is geen tekst, die rechtstreeks het vrije N. T. lied voorschrijft, en er is al evenmin een aan te wijzen, die het direct verbiedt, en even weinig aan te vinden, die als zoodanig den psalmbundel als alleen wettig en geldig oplegt aan de geloovigen: particulier en kerkelijk.

Maar God heeft ons meer dan teksten geschonken, Hij heeft ons Zijn Woord gegeven, meer dan teksten, die wij slechts lezen en herhalen moogen, Zijn Woord dat wij moeten bedenken, Zijn Woord, hetwelk is als een zaad dat ontkiemt onder de koestering van het verlichte verstand, en een prunk van bloemen laat zien, die wij misschien niet hebben vermoed.

Ik laat dan Hand. 16:25, en 1 Cor. 14:26, en Col. 3:16, 17 en Ef. 5:20 daar, d.w.z. ik tracht niet te debatteeren over de vraag, wat we daar onder „psalm", onder „lofzang", onder „geestelijke liederen" te verstaan hebben, en of Paulus niet de Kerkelijke bijeenkomst, maar het conventikel op het oog had.

Een debat, door Schriftuitleggers van naam hier over gevoerd, kan zeer heilzaam zijn. Maar volstrekt noodig is 't voor de hangende kwestie niet, ik laat dus die Schriftuitleggers daar, n.l. de vraag, of ze het vrije N. T. Kerklied verplichten of veroorloven.

Want het is buiten kijf mit het Woord des Heeren, dat de geloovigen ook als gemeente Gods de roeping hebben, om den Naam des Heeren te belijden overal waar zij daartoe de gelegenheid hebben. Het derde gebod des Heeren eischt van ons, dat we Zijn Naam zullen prijzen. In het „Onze Vader" smeekt de gemeente, dat zij bekwaamd worde tot een roemen van den Heere in al Zijn werken. Jezus Christus heeft ons gezegd, dat we ons licht zouden laten schijnen voor de menschen, opdat de Vader verheerlijkt worde. De Apostel van Jezus wil, dat het Woord van Christus rijkelyk in ons wonen zal, in alle wijsheid, dat we danken zullen allen tijd over alle dingen God en den Vader, in den naam van Onzen Heere Jezus Christus dat door de gemeente aan de overheden en de machten in den hemel zal bekend gemaakt worden de veelvuldige wijsheid Gods.

Om ons nu hiertoe te bepalen, stellen wij de vraag, of de gemeente des Heeren den Woord gehoorzaam is, wanneer zij bij het offeren aan God van „de varren der lippen" zich beperkt tot het gebruik van de psalmen in de kerkdienst. Komt zoodoornig waarlijk het prijzen van den naam des Heeren tot zijn recht, wanneer wij onder dien naam ook verstaan al de openbaring der genade, die in de nieuwe bedeeing ons toekwam uit het Woord, en uit het Woord in ons Geref. belijdenis?

Indien iemand oordeelt, dat in het O.T., met name in de psalmen al de genadeopenbaring voorhanden ligt, en dat de kerk in haar dienst geen rekening behoeft te houden met 't onderscheid tusschen de belofte en de vervulling, dan vergenoegt hij zich met de psalmhondel, maar indien het waar is, dat de psalmen dagteekenen uit den tijd der schaduwen, toen de openbaring van Gods genade in woord en in feit nog niet vol was, en dien- tengevolge de kerk als een kind ducht en sprak, en wij nu, mannen geworden, baden kunnen in de breede stroom van het woord en de daad van het volbrachte verlossingswerk, dan meenen wij, dat wij 't aan den naam des Heeren verschuldigd zijn, om Zijn denken, die klaarlijk schijnen in Jezus' verzoenend bloed, en in zijne hemelsche heerlijkheid op aarde, te roemen met de taal van 't nieuwe leven, dat bij Jezus' kribbe en kruis is ontsprongen, een taal, die, aan de Schrift ontleend, de kerk spreekt in haar belijdenisgeschriften, en vordert in de bediening des Woords en in die der gebeden, maar, wat ons kerkelijk leven aangaat, voor het Kerklied wel niet geheel verbiedt, maar toch niet royaal voorschrijft.

Daarom voelen velen zich niet weinig bezwaard.

L. Th.

•••

Teekenen des tijds.

Niet zonder aarzeling nemen wij uit het „Handelsblad" over een ontzettend relaas over de Bolsjewistische goddeloosheid (waartoe, helaas, het Russische bijgeloof ook aanleiding geeft).

Maar het is goed, dat wij ook dit ergerlijke weten,

„De booze dag!"

De onttroning der goden.

De correspondent van de „Kölnische Zeitung" in Moskou schreef den 8en Januari aan zijn blad: De Kerstdagen in Rusland vielen, volgens den kerkelijken kalender, van 6 tot 8 Januari. Voor het eerst sinds het jaar 1917 was een zekere drukte vóór de feestdagen te merken. Hier en daar werden Kerstbomen verkocht. In verschillende nistalksten stonden dennenscheutjes, opgemaakt met bonie, door het lange liggen ietwat verschromen vlaggetjes, en met zilveren ketinkjes. De vroeger aan iederen Russischen kerstboom onmisbare engeljes van was stondeerden thans geheel op het appél: niet alleen de verkoop, maar zelfs het gebruik ervan was verboden als „kerkelijke contra-revolutie". Zoo liet men ook in particuliere huizen die engeljes maar rustig in de kast liggen, want men weet niet, hoe doorzichtig deuren en muren zijn!

In de kleine halfdonkere kerkjes en kapelletjes uit de middelleeuwen, die het oude Moskou zoo'n genoeijlijk aanzien geven, dat men aan een Russisch Neurenberg denkt, kwamen alle avonden groote menschenmassa's samen, om lange waskaarsen aan te bieden en te ontsteken vóór de wanden van het Allerheiligste, die in goudglans schitterden. Dikwijls ben ik op mijn avondwandelingen in deze naieve samenkomsten binnengelopen, en zag dat de Russen weer met hetzelfde vuur hun gebeden afstootten als vroeger jaren, toen nog heele scharen voor

de kleine kapel der Iberische Moeder Gods het playseel kusten.

Die kapel is gesloten. In den muur, ter plaatse waar eens de afbeelding van den Opgestane hing, is het opschrift aangebracht: Godsdienst is opium voor het volk! Onder deze leuze wilde de communistische Russische jeugd de Kerstmis ontvangen en ontwijden.

Gedurende eenige dagen vóór den 6en Januari werden in jeugdverenigingen, op fabrieken en in sportsamenkomsten voordrachten en theatervoorstellingen gegeven. Nadat liedjes waren gezongen werd het stuk ten toneele gebracht: „De onbevleete ontvangenis" of „De nacht der geboorte". Jozef wordt daarin voorgesteld als de impotente echtgenoot, die door zijn jonge vrouw met een doorbrekende jood bedrogen wordt. Het hieruit geboren kind is een zwakke van geest, die eerst als communist de algemeene menschenliefe predikt, daarna als monarchist zich zelf voor den koning der Joden houdt, en ten slotte wegens die contra-revolutionaire beweging wordt terecht gesteld.

In den ochtend van den 6en Januari verscheen een propaganda-geschrift: „De Goddelooze". Het was goed geïllustreerd, in vierkleurendruk, en vergeleken met den prijs, dien men voor couranten en tijdschriften moet betalen, opmerkelijk goedkoop. De voorrede, door Bucharin opgesteld, bevatte o.m. de volgende zinsneden:

„Het Russische proletariaat heeft den Tsar de kroon afgeslagen. En niet alleen de kroon, maar ook het hoofd. De Duitschers hebben Wilhelm de kroon afgenomen — het hoofd heeft hij helaas behouden. Ook zijn snorbeard. Op aarde — men behoeft er niet meer aan te twijfelen — is de kroon een gevaarlijke hoofdiversiering. Helaas is het in den hemel nog anders. Evenals de internationale imperialisten zijn ook de internationale goden nog zeer sterk. Trotsch bewegen zij zich in hun gouden gewaden voort, en dragen, alsof er niets gebeurd ware, gouden kronen. Nog altijd houden zij van edelgeseenten, en verlangen belasting en giften. Bouwt hun kerken en altaren, want zij mogen niet in kelders wonen, ontsleekt hun karsen en kleedt hen in brocaat, want andere gewaden dragen zij niet. Kust hun handen en voeten, zooals een slaaf dat doet, maar een vrij burger niet!

„Partijgenooten! Zullen wij niet eindelijk daar een stokje voor steken? Hebben wij deze parasieten niet lang genoeg geduld? Het moet uit zijn. De tijd is nu gekomen, dat wij de kronen des hemels naar beneden zullen halen, en den hemel onze rekening zullen presenteren. En aldus luiden onze eischen: afschaffing der tsaristische alleenheerschappij in den hemel, afschaffing van alle heiligen-angen en van alle heiligen-areolen; verdrijving der goden uit de tempels naar de keldergaten (bijzonder boosaardige naar de concentratiekampen). De voornaamste goden behooren, als die schuldig staan aan alle onheil op de wereld, aan de proletarische Revolutie-rechtbank te worden overgegeven.

„Russen, Negeren, Japanners, Joden, Chinezen — op voor den strijd tegen de goden! Een proletarisch eenheidsfront tegen deze weekeraars!"

Wat de correspondent van een der illustraties vertelt is zoo afschuwelijk, dat wij het maar niet vertellen.

Het Carnaval.

Op Kerstavond werd de „verovering des hemels" door den 's middags om 2 uur reeds vertrokken Carnavalsoplocht der communistische jeugd aangekondigd. Op het platteland, waar dergelijke optochten waren georganiseerd, zouden vele priesters de kerken dicht gehouden hebben, om het Kerstfeest niet met deze „propaganda" te laten verwarren. In den Kerstavond hebben wel de zware klokken van de kerk van den Heiligen Verlosser over de stad het Kerstfeest ingeluid — maar de kerk zelve lag in het donker — gesloten.

De Eerste Kerstdag dan zag het schouwspel „de poging, om de goden te ontronen".

Van één uur af stond een dichte menigte op de trottoirs. Militaire muziekoorpen kondigden al uit de verte de komst van de hemelbestormers aan. Twee robuuste arbeiders te paard dragen tusschen lange stokken een rood plakkaat met deze woorden: 1922 heeft Maria den Christus gebaard, 1923 tegen haar wensch en verlangen de communistische jeugd.

Omstreeks 4000 gecostumeerde deelnemers, te paard en op vrachtautomobielen, trokken de straten door, tot de schemering begon te vallen. De meeste der niet-gecostumeerden waren kinderen. Telkens weer komen in een stoet transparanten voor van de Moeder Gods, met het rood geschminkte gezicht van een veile deerne, listig de lokkende oogen samenknijpende, op een vrachtauto staat een koppel meisjes, met vroegrijp gezicht en voorkomen, als engelen verkleed, en spottiedjes zingend op de wijze van kerkelijke melodien. Ieder van deze engelen had een kavalier naast zich, die haar ten zang en dans, de hand om het middel legt. De Christus wordt voorgesteld als een lange uitgedroogde padagoog, met een lofgnet op den neus. Op groote stokken worden afbeeldingen van Russische en katholieke priesters en evangelische voorgangers gedragen, wier armen als die van hansworsten in beweging worden gebracht.

Den andere groep draagt een zwartgaverde zerk, met een wit geschilderd opschrift: „Het gebeente van den heilige...". Achter de zerk loopt een Capucijnner monnik, in de eene hand een crucifix, in de andere een wieroekvat. De groep die hierop volgt, zingt de Russische doodenmis „ter eeuwige herinnering". De stoet staat even stil. De pseudo-priester neemt die gelegenheid te baat, eene mis te parodeeren met de noodige bekrusningen en zegeningen over het hoofd der menigte. Het „God ontferm U onzer" wordt met een rondedans en juichkreten door de jongelieden uit den optocht begeleid. Vol geestdrift wordt de Capucijnner op de zerk getild, en als hij daarop staat, gaat de

stoet weer verder. Heele troepen soldaten van de politieke politie, (de vroegere Tsjaka) zijn over den stoet verdeeld.

Hoedden, Michel Angelo's God de Vader en andere godenbeelden reden mee in den stoet. De duif des Heiligen Geestes werd nagezet door een grooten kater, die hem de vederen van de staart uitrukte. Zoo miste dit grove atheïsme van de straat alle geest en vernuft. De grootste geesteloosheid was echter wel, dat zeker de helft der jongelieden, die het vonnis over het Christendom velden Aziaten waren. Rij aan rij marcheerden Boerjatten, Kirgizen, Kalmukken en Chinezen achter de caricaturen van Christus en van Maria. Watrom verbroederd men zich met Azië tegen een der culturbases van Europa? Geestloosheid, plompar en — wat men op de gezichten der toeschouwers las — met meer gebrek aan resultaat had men het niet kunnen opzetten.

Nergens steeg er bijvalsbetuiging uit de menigte op. Ter eere van het Russische volk moet dat worden vastgesteld. Op zijn hoogst een bitter lachen.

Oude vrouwen, die wat al te gdw last hadden van de waterlanders, zochten in de kerken hun zielsevenwicht weer terug te krijgen. Doch hoe weinige!

De houding des volks laat heel duidelijk de tweespalt zien, waardoor de Russische ziel wordt vaneengereten. Hoe zij heen en weer gaat tusschen de armoede der gedachten, en aan loer van een kerk, die in haar huidige vorm veroordeeld schijnt af te sterven, — en het atheïstische carnaval. Zomin hier als daar is uitkomst voor de tolbiers. De smakeloosheden van de goddelooze jeugd in een land, welks culturele achterstand Lenin juist drie dagen te voren in een artikel over het analfabetisme had gegeeseld, vormen geen brug „tusschen geistigen und seelischen Neuland", en kan moeilijk ook een band aan Europa genoemd worden.

B. W.

STEMMEN UIT ONZE KERKEN.

Hooggeacht. Redactie!

Zouden wij het volgende in „De Reformatie" ter overweging mogen geven?

Meer en meer wordt het in de Geref. Kerken gewoonte de finantiën, noodig tot instandhouding van den kerkedienst te verkrijgen door vrijwillige vaste bijdragen.

Om de gemeentelieden eenige aanwijzing te geven hoe hoog die bijdragen zouden moeten zijn, wordt het ook meer en meer gebruik hen te adviseeren daarvoor een zeker percentage van het inkomen te bestemmen. Men heeft aan de hand van statistische gegevens omtrent de inkomens berekend, dat 2 pct. van die inkomens voldoende zou zijn. En zoo wordt dan door den Kerkeraad of de Commissie van Beheer bij de gemeentelieden aangedrongen dat percentage bij te dragen.

Nu is bij ons de vraag gestaan: Houdt een dergelijke percentage wel genoeg rekening met de draagkracht der leden? Het is toch een feit, dat die draagkracht ook bij gelijke inkomsten zeer verschillend is. Of men b.v. minderjarige kinderen heeft of niet maakt reeds een groot verschil. Bij het vragen van een gelijk percentage van het geheele inkomen is geen rekening gehouden met de kosten voor levensonderhoud, met het aantal minderjarige kinderen en met de grotere draagkracht der meerbedeelde, zooals de Overheid o.i. terecht wel doet, als zij van ons schatting vraagt. Wij weten wel: wij hebben geen kerkelijke belasting, maar vragen vrijwillige bijdragen; maar het gaat hier over de verdeling. Wanneer wij een percentage noemen, houdt dat een verdeling in. Al is het dan ook adviseerend. Nu is een verdeling naar het inkomen nog geen verdeling naar draagkracht.

Laat ons een voorbeeld noemen en ons daarbij aanstuiten bij de manier waarop de Overheid de lasten verdeelt. Rekenen we voor levensonderhoud f800 en voor ieder minderjarig kind f100. Neem 4 kinderen. Dan krijgt men f800 + 4 x f100 = f1200 afrek.

Verhouding van inkomen:	Verhouding der draagkracht:
f 1500 — f 1200 = f 300.	
„ 2000 — „ 1200 = „ 800.	
„ 3000 — „ 1200 = „ 1800.	

De verhouding wordt dan inplaats van 3:4:6 — 3:8:18. Wat een verschil. Van de hoogere inkomens vraagt de Overheid ook een hooger percentage. B.v. van f2000 5 pct. en van f5000 10 pct. Dan wordt het verschil nog grooter. Wij zouden willen vragen: Is dat gebruikelijke percentage van het geheele inkomen niet zeer conservatief? Komen wij daarmee niet bij onzen tijd ten achter? Drukt dat niet het zwaarste op de zwakke en minderbedeelde broeders? Openbaart zich hier niet een tekort aan sociaal besef? Wij moeten niet hebben van de kerkelijke belasting, zooals die in de Herv. Kerk wordt gevonden, maar de verdeling is o.i. daar toch beter, want daar wordt veelal een percentage geheven van het belastbaar inkomen.

Wij zouden zeggen: een billijk percentage of geen percentage noemen. Wij gelooven echter, dat dit laatste niet goed zou zijn. Niet bevorderlijk voor de bijdragen en ook niet voor een billijke verdeling daarvan. Zonder eenige aanwijzing of berekening weten we niet hoe veel we moeten bijdragen. Te zeggen: „geef wat ge kunt geven" is een al te rekbaar bepaling. Daar maakt de een dit en de ander dat van. Geven naar gril of inval is niet verstandig. Het geweten op zichzelf is ook niet in staat te zeggen hoeveel wij moeten geven. De consciëntie kan soms zeer dwalen en heeft inlichting noodig. Het is geen automaat waaruit de cijfers en getallen vanzelf te voorschijn komen. Ook is de wetenschap, dat bij alle leden wordt aangedrongen op een bijdrage naar hun draagkracht berekend bevorderlijk voor de gewilligheid daartoe.

Maar hoe een billijk percentage te vinden?

Wij gelooven, dat dit gevonden zou zijn, wanneer we als maatstaf nemen de te betalen belasting voor rijk of gemeente. In die inkomstenbelastingssom zijn al de bovengenoemde verschillen verwerkt.